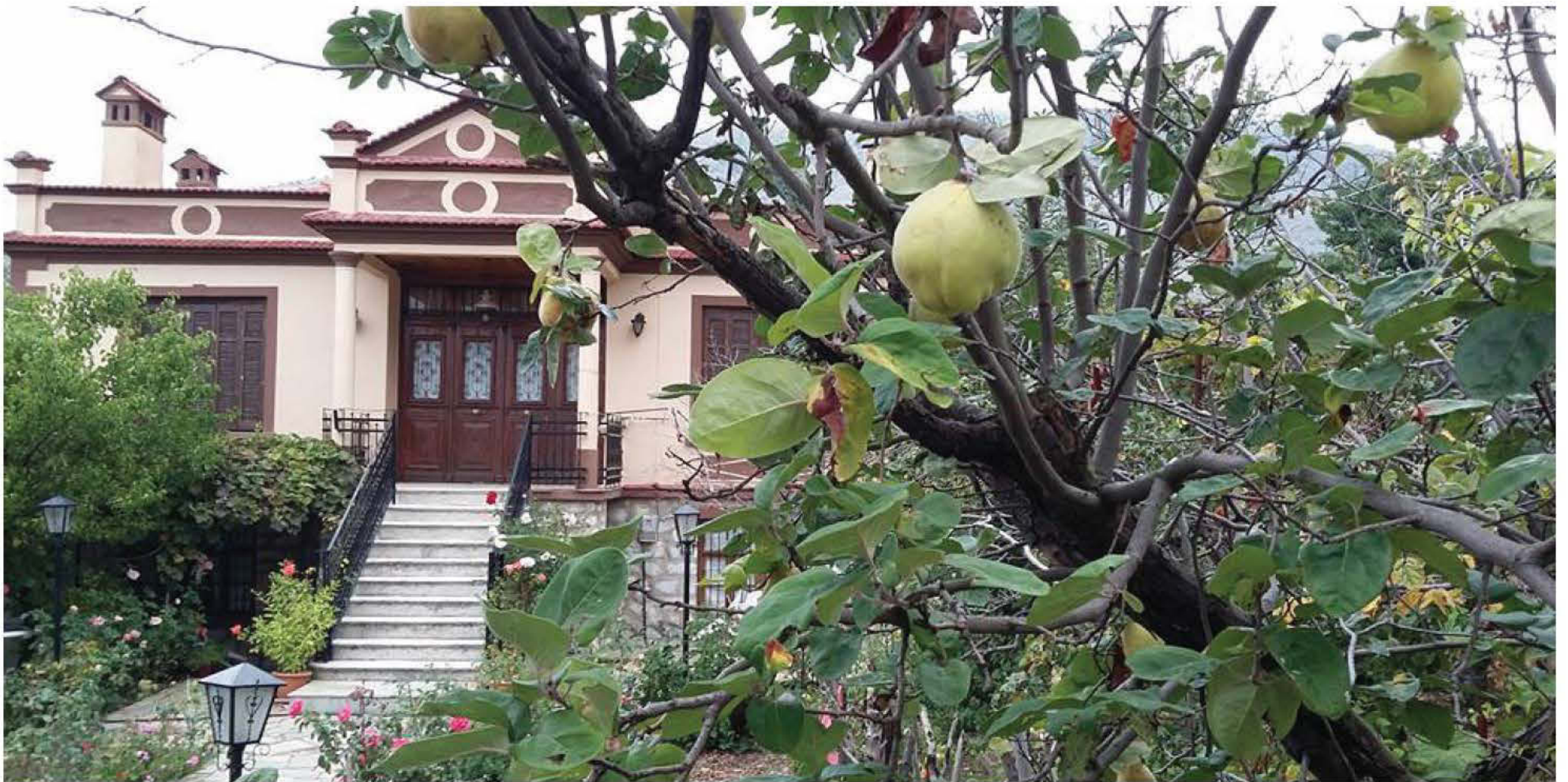

ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

Γράφει ο Κώστας Καραμάρκος → <http://endeaneos.blogspot.com.au>

Είδα χτες βράδυ στα όνειρά μου...

Αγαπημένους νεκρούς... Πρόσωπα, πράγματα και χώρους που τώρα συναντώ στις αναμνήσεις μου, ή... Σε κάποιες ξεθωριασμένες, σε κάποιες σκοτισμένες, σε κάποιες ξεχασμένες φωτογραφίες της ζωής μου, είδα εψές βράδυ στα όνειρά μου...

Είδα προχτές βράδυ στα όνειρά μου...

Σημαδούρες ζωής... Υλικά ίχνη του αστικού, του επαρχιακού τοπίου, που τώρα αλλάξαν χρήση ή... Εξαφανίστηκαν μια για πάντα, αφήνοντας τρύπες με χορτάρια, κυριολεκτικά και μεταφορικά...

Μια πολυκατοικία του μεσοπολέμου κοντά στην Πλατεία Ναβαρίνου, φωλιά περισσότερων πριν χρόνια, είδα προχτές βράδυ στα όνειρά μου...

Μια μπυραρία της Μελβούρνης, το «Retreat» και τον κόσμο του, κάθε Παρασκευή και κάθε Κυριακή βράδυ, από τα τέλη της δεκαετίας του 1980 μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του 1990, είδα προχτές βράδυ στα όνειρά μου...

Τον εαυτό μου πιτσιρικά μια φορά και έναν καιρό, να δίνει το πρώτο κυδώνι της χρονιάς, τιμής ένεκεν, στην ποιο ηλικιωμένη γειτόνισσά μας, την κυρία Ευθαλία, είδα χτες βράδυ στα όνειρά μου...

Το πρώτο κυδώνι της χρονιάς, την πολυκατοικία της πλατείας Ναβαρίνου, τη

μπυραρία «Retreat», αγαπημένους νεκρούς, είδα χτες και προχτές βράδυ στα όνειρά μου...

Υ.Γ. Η φωτογραφία της ανάρτησης, με αναφορά στην Εράτρυρα, είναι του φίλου Νίκου Κατσαούνη.

Η γενιά των γυμναστικών επιδείξεων

Υπάρχει ακόμη η γενιά των γυμναστικών επιδείξεων; Ή μήπως αυτό που κάνω τώρα είναι να «καρφώνω» την ηλικία μου;

Άσπρη κοντομάνικη μπλούζα, άσπρο κοντό παντελονάκι, άσπρα αθλητικά παπούτσια ΕΛΒΙΕΛΑ, σουπδική γυμναστική, αυστηροί δάσκαλοι, περήφανοι γονείς, άγχος και καταξίωση, στα χαμένα πίσω στη δεκαετία του 1970 χρόνια του Δημοτικού Σχολείου...

Τότε, που ένας πρώην δήμαρχος Θεσσαλονίκης ήταν ο φερωτός γιατρός, βαλκανιονίκης αν θυμάμαι καλά και συμμετοχος σε κούρσες με τον μεγάλο σοβιετικό σπρίντερ Βαλερύ Μπορζώφ! Τότε, που ήρωας των παιδικών μας χρόνων στα 400 μέτρα μετ' εμποδίων ήταν ο Σταύρος Τζωρτζής και Ολυμπιονίκης στο Μόναχο, στο ίδιο αγώνισμα, ο Αφρικανός Τζων Ακι Μπούα... Τότε, που το μεγάλο γυναικείο όνομα στο στίβο της Ελλάδας, στο πανελλήνιο πρωτάθλημα και στους Βαλκανικούς αγώνες, ήταν η Μαρούλα Λάμπρου...

Τότε...

Οι μεγάλες, οι πολύ μεγάλες επιτυχίες των Ελλήνων αθλητών και Ελληνίδων αθλητριών ήταν οι νίκες στους Βαλκανικούς, άντε και στους Μεσογειακούς αγώνες στίβου... Οι Πανευρωπαϊκές και οι Ολυμπιακές νίκες δεν ήταν για μας, δεν υπήρχαν για τον ελληνικό αθλητισμό, αποτελούσαν ουτοπία και όνειρο θερινής νυκτός...

Υπάρχει ακόμα η γενιά των γυμναστικών επιδείξεων; Ή μήπως αυτό που τώρα κάνω είναι να «καρφώνω» την ηλικία μου;

Τότε, στη μακρινή και ονειρική δεκαετία του 1970, στίβος πανελλήνια γνωστός υπήρχε μονάχα στο Καυτανιζόγλειο και στο παλιό Στάδιο Καραϊσκάκη...

Τότε, αθλητικά κέντρα υπήρχαν μονάχα στο εξωτερικό, γυμναστήρια, εναλλακτικές θεραπείες, ομοιοπαθητική και βάλει υπήρχαν μονάχα για τους ξένους, για τους ξηπασμένους και για τους «παρμένους»...

Τότε, επιστήμη για μια πολύ μεγάλη ομάδα του ελληνικού πληθυσμού ήταν η ασπρίνη και εναλλακτική θεραπεία τα γιατροσόφια των γιαγιάδων μας, τα εξωτικά φυτά της ελληνικής φύσης και τα επιτεύγματα των λαϊκών χειροπρακτικών...

Τότε, στις γυμναστικές επιδείξεις που

γινόταν λίγο πριν το τέλος της σχολικής χρονιάς, η προετοιμασία, η κούραση και η περηφάνια όλων όσοι συμμετείχαν ήταν μεγάλη...

Αργότερα, πολύ αργότερα, βλέποντας ένα ντοκιμαντέρ στην τηλεόραση για τη κιτλερική νεολαία, αναρωτήθηκα με μας και...

Αναζητώ και καλωσορίζω ακόμα και τώρα μια σίγουρη απάντηση για αυτήν μου την αμφιβολία, σχετικά με τις συνθήκες και τη χώρα γέννησης των γυμναστικών επιδείξεων των σχολικών μου χρόνων...